

[Hassing-Jørgensen.]

underkaste Problemet en nøje Prøvelse, og det kan forhaabentlig medføre, at Rigsdagen kan enes om at gennemføre en Ordning af virkelig Betydning.

Men naar jeg ser paa Lovforslagets Affattelse, maa jeg dog straks begynde med at beklage, at det efter min Mening ikke egner sig til at vække store Forhaabninger om, at et saadant godt Resultat kan forventes. Allerede Lovforslagets Titel er temmelig utilfredsstillende: Forslag til Lov om individuelle Arbejdsaftaler. Den er udflydende og upræcis. Skønt det staar i Lovforslaget, kan det dog ikke være Meningen, at enhver Form for Aftale angaaende Beskæftigelsesforhold skal omfattes af Loven. Et Arbejde, som overtages i Entreprise for et bestemt Vederlag eller en bestemt Tid, kan være Genstand for en Aftale, som efter Omstændighederne kan formuleres mere eller mindre højtideligt, men som der ikke kan være mindste Grund til at gøre til Genstand for en særlig Lovgivning. Og omvendt synes jeg, at Vilkaar, som er aftalt kollektivt, ikke af den Grund bør være unddraget Lovgivningen hvis Aftalen omhandler Forhold, som Loven tager sig af. Men det er gaaet saa vidt, at Lovforslaget medtager det huslige Arbejde. Ganske vist nævnes det kun i en ganske enkelt Sætning, idet der bestemmes, at Opsigelsesfristen inden for Husgerningsfaget skal være 14 Dage. Men dermed maa det dog være Meningen, at Husgerningsarbejdet skal være inddraget under Lovens Omraade. Jeg skal ikke have nogen bestemt Mening om, hvorvidt der bør finde en Lovgivning Sted paa dette Omraade før eller senere. Vi har jo allerede en Lov om Forholdet mellem Husbond og Medhjælper; den omfatter ganske vist i hvert Fald formelt kun de unge Mennesker under 18 Aar, men i Realiteten vil man dog ogsaa dér finde en vis Vejledning for de ældre Medhjælperes Vedkommende. Det forekommer mig helt urimeligt at inddrage dette Forhold under denne Lovgivning. Det er jo, som netop Forslagsstillerne selv har udtalt det gennem deres Forelæggelse, Meningen at lovgive om de private Funktionærers Vilkaar. Hvorfor da ikke give denne Mening et klart Udtryk allerede i Lovforslagets Titel? Hvis dette Grundsynspunkt anvendes, bortfalder dermed en hel Del af de Paragraffer, som Lovforslaget indeholder, og derfor skal jeg særlig omtale de Paragraffer, som er af positiv Betydning.

Lovforslagets § 6 indeholder nogle Regler om Opsigelse, om hvilke det i Korthed kan siges, at de nærmest er daarligere end de Regler, der gælder ifølge fastslaaet

Praksis, og de betyder saaledes ikke nogen Forbedring. Det vilde derimod være Tilfældet, hvis man fastsatte, at Opsigelsesvarselet, maaske bortset fra en Prøvetid, skulde være mindst 3 Maaneder som almindelig Regel og længere efter nogle Aars Tjeneste. Denne Frist bør fastsættes under Hensyn til, hvor vanskeligt det ofte vil være for en Funktionær at finde ny Ansættelse. Men omvendt kan det være yderst magtpaaliggende for en Funktionær at kunne frigøre sig med et kortere Varsel. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen deri, at det er ikke ubetinget nødvendigt, at Varselet er ens til begge Sider. Ulempen er langt fra den samme for Principalen, som ønsker at engagere en ny Medhjælper, som den er for den Funktionær, der efter en Opsigelse skal søge sig en ny Plads.

Der er en Række andre Bestemmelser om Tjenestebolig, Erstatning i Anledning af Misholdelse af Aftaler og Løn i Sygdomstilfælde, der betegner ikke nogen Afvigelse, men heller ikke nogen Forbedring i Forhold til de efter almindelig Coutume trufne Afgørelser, maaske lige med Undtagelse af en Bestemmelse om, at Barnefødsel betragtes som lovligt Forfald i 4 Uger før og efter Fødselen. Men lovligt Forfald, vil det sige, at Opsigelse med sædvanligt Varsel ikke kan finde Sted i denne Periode? Det er jeg bange for det ikke betyder, og saa turde det være meget tvivlsomt, om Bestemmelsen er noget værd. Og selv om den var noget værd, saa er der jo den mærkelige, ufattelige Forskel, der her gøres paa gifte og ugifte Kvinder. Denne Bestemmelse skulde gælde for gifte Kvinder, men ikke for ugifte. Er det nu virkelig, fordi de Konserverative mener, at der ikke kan hænde ugifte Kvinder, om jeg saa maa sige, noget menneskeligt paa dette Omraade, eller hvorledes vil Det konserverative Folkeparti motivere, at man gør en saadan Forskel?

Saa er der Bestemmelserne om Ferie med fuld Løn i Ferietiden. Det er ikke noget usædvanligt, hvad der i den Henseende foreslaas, men man kan naturligvis ikke slaa fast, at det er en almindeligt gældende Regel, og at det ikke vil have sin Nytte at faa det gennemført. Men ogsaa paa dette Omraade er Forholdene i adskillige Virksomheder væsentlig gunstigere end de, der her foreslaas gennemført.

Der findes ikke nogen Regel om, at Stillingen bevares under Militærtjeneste, eller at den kan tiltrædes igen efter Militærtjenestens Ophør. Naar man skal til at lovgive paa et Omraade som dette, synes